

Ἀριθ. 24

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Δημητρίου Κουντούρη τῆς 21 Ἀπριλίου 1828, δι' ἧς ἐκθέτει ὅτι τὴν 15 Ἰανουαρίου 1827, ἀναχωρήσας ἀπὸ τὸ Ὀρφάνι, λιμένα τῶν Σερρῶν, διὰ Σύραν, ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνέμου ἔφθασεν εἰς Σκόπελον τὴν 26 τοῦ αὐτοῦ Ἰανουαρίου καὶ ὅτι, ἐν ᾧ ἔρριπτε τὴν ἄγκυραν, κάποιος Μπίνος ἐπέπεσεν εἰς τὸ πλοῖόν του καὶ τὸν ἤρπασε τὰ καταγεγραμμένα πράγματα εἰς τὴν αὐτὴν ἀναφορὰν του,

Θεωρήσασα τὴν ἄλλην ἀναφορὰν του τῆς αὐτῆς ἡμέρας, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι ὑπέφερε δευτέραν γύμνωσιν τὴν 29 Μαρτίου εἰς τὸν λιμένα τῆς Ρινάλιας ἀπὸ ἐν μίστικον καὶ τρεῖς βάρκας καὶ ἀπὸ ἀνθρώπους τῆς ξηρᾶς καθωπλισμένους, προσθέτων ὅτι, ὥς ἀνεκάλυψε, τὸ μίστικον καὶ αἱ βάρκαι ἀνῆκον εἰς τὸν κ. Μῆτρον Λιακοπούλου, κ. Γεώργιον Ζορμπᾶν καὶ κ. Σταύρον,

Θεωρήσασα τὸ ἐν θαλάσῃ δυστύχημα (*pro va di fortuna*) τῆς 18ης Ἀπριλίου 1827, γενόμενον εἰς Σύραν ἐνώπιον τοῦ Αὐστριακοῦ Ἀντιπροξένου,

Θεωρήσασα τὴν δήλωσιν τῆς 10 Ἰανουαρίου 1827 γενομένην εἰς τὸ Αὐστριακὸν Ἀντιπροξενεῖον τῶν Σερρῶν,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τῆς 6 Ἰουλίου 1828, δι' ἧς ἐπικαλεῖται (καὶ ἔλαβε) προθεσμίαν διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς Σκῦρον καὶ νὰ φέρῃ ἀποδείξεις τῆς κατὰ Λιακοπούλου, Ζορμπᾶ καὶ Σταύρου κατηγορίας,

Θεωρήσασα τὰς ὁμολογίας τοῦ Ἱεροθέου διακόνου, τοῦ Δημητρίου Κυράνη, τοῦ Κωνσταντῆ Γ., καπετὰν Κωνσταντῆ, Ὑδραίου, τοῦ Κωνσταντίνου Τσίρα, τοῦ Γεωργίου Κουτίπα, τοῦ Νικολάου Χατζῆ Κυριάκου, τοῦ Σταμάτη Ἀστερίου, Κουμιώτου, καὶ τοῦ Ἀνθίμου Γαζῆ,

Θεωρήσασα τὸ μαρτυρικὸν τῆς Δημογεροντίας Σκοπέλου τῆς 2 Αὐγούστου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Κουντούρη τῆς 16 Αὐγούστου 1828, μὲ τὴν ὁποίαν συνοδεύει τὰ ἐξῆς δύο ἔγγραφα, δηλαδὴ 1ον) Τὴν γενομένην (αὐτοθελήτως καὶ χωρὶς δοθεῖσαν ἄδειαν παρὰ τοῦ Δικαστηρίου τούτου) ἐκ μέρους τῆς Δημογεροντίας Σκοπέλου ἐξέτασιν δύο μαρτύρων Νικολάου Γιαλῆ καὶ Εὐσταθίου Ἰωάννου, ὁμολογημένων ναυτῶν τοῦ Κουντούρη (ἀποσιωπηθέντων εἰς τὸ ἐν θαλάσῃ δυστύχημα). 2ον) Ἀλλὴν μαρτυρικὴν ἐξέτασιν τοῦ Νικολάου Ἰω. Φλωροῦς, Ἡλιοδρομίτου, ὁμολογουμένου συνενόχου τοῦ Λιακοπούλου, ἐξέτασιν γενομένην μὴ ἀνηκόντως ἀπὸ τὸν Ὑγειοαστυνόμον Σκοπέλου καὶ χωρὶς δοθεῖσαν ἰσχὺν παρὰ τοῦ Δικαστηρίου,

Ἡ Ἐπιτροπὴ εὕρισκει τρία τινὰ ἐξετάσεως ἄξια:

1ον) Ὑπάρχει ἀπόδειξις τῶν γενομένων δύο πειρατειῶν; Τῆς μὲν παρὰ τοῦ Μπίνου τὴν 20 Ἰανουαρίου 1827, τῆς δὲ τὴν 29 Μαρτίου παρὰ τοῦ Μῆτρον Λιακοπούλου, Γεωργίου Ζορμπᾶ καὶ κ. Σταύρου;

2ον) Καὶ ἂν ὑπῆρχεν ἀπόδειξις, ἀποδεικνύεται ἡ πρᾶξις τῆς πρώτης πειρατείας κατὰ τοῦ Μπίνου καὶ ἡ τῆς 2ας κατὰ τῶν λοιπῶν;

3ον) Ποία απόδειξις υπάρχει περὶ τῆς λεγομένης ἀρπαγείσης ποσότητος;

Ἡ Ἐπιτροπή, πρὸ τοῦ νὰ κρίνῃ περὶ τῶν τριῶν ἤδη ρηθέντων ζητημάτων, προσηλοῦται εἰς τὰ δύο πρῶτα καὶ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι μὴ ὑπάρχοντος ναυτολογίου, ἀγνοεῖται ἂν οἱ φαινόμενοι μάρτυρες εἰς τὸ ἐν θαλάσῃ δυστύχημα ἦσαν ναῦται ἢ ἐπιβάται ἢ ξένοι.

2ον) Ὅτι καὶ ἂν ἦτον ἀποδειγμένον ὅτι οἱ φαινόμενοι μάρτυρες ἦσαν ναῦται ἢ ἐπιβάται, ἐπειδὴ δὲν ἠρωτήθησαν ἰδιαιτέρως διὰ καμμίαν περίστασιν, ἀλλὰ τοὺς ἀνεγνώσθη μόνον ἡ δηλοποίησις τοῦ πλοιάρχου, ὁ τύπος οὗτος κατασταίνει ἀνώμαλον τὸ οὕτω λεγόμενον ἐν θ α λ α σ σ ῃ δ υ σ τ ύ χ η μ α.

3ον) Ὅτι, καὶ ἂν τὸ οὕτω λεγόμενον ἐν θαλάσῃ δυστύχημα ἤμποροῦσε νὰ θεωρηθῇ τακτικόν, ἀποβαίνει ψευδὲς καὶ ἀνατρέπεται ἀπὸ τὰς ἐξῆς περιστάσεις:

α) Εἰς τὴν δηλοποίησιν ταύτην ἡ ἀναφορὰ τοῦ πλοιάρχου, οὗτος ἀποσιωπᾷ τὴν πρώτην παρὰ τοῦ Μπίνου πειρατείαν, λέγων: «Τὴν 15 Ἰανουαρίου παρελθόντος ἀνεχώρησεν ἀπὸ Ρουφάνι, λιμένα τῶν Σερρών, διὰ Σκόπελον. Τὴν 20 τοῦ αὐτοῦ φθάνει εἰς τὸν λιμένα καὶ διὰ τὴν κακοκαιρίαν μένει ἐκεῖ μέχρι τῆς 26 Μαρτίου παρελθόντος. Τὴν 29 τοῦ αὐτοῦ, ἀρμοδίου ὄντος τοῦ καιροῦ, ἀνεχώρησεν ἀπὸ Σκόπελον διὰ τὸν διορισμὸν τοῦ τὴν Σύραν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν 2 ὥρας μ. μ. ἤρχισε νὰ χαλᾷ ὁ καιρός, καὶ οὕτω κατέφυγεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Ρινάλιας διὰ νὰ περάσῃ τὴν τρικυμιώδη νύκτα. Ἐν τῷ ἅμα εἶδεν ἐπερχόμενον ἐν μέγα μίστικον καὶ τρεῖς βάρκας κ.τ.λ.». Ἐν ᾧ ἐκ τῆς τελευταίας ἀναφορᾶς τοῦ ἐξάγεται ὅτι καὶ τὴν 20 Ἰανουαρίου ἐγυμνώθη ἀπὸ τὸν Μπῖνον.

β) Λέγει εἰς τὴν ἀναφορὰν τοῦ ὅτι τὴν 29 Μαρτίου οἱ τρεῖς τοῦ ἤρπασαν 6.000 κοιλὰ βαμβάκι, 1.200 κοιλὰ καρφί, 1.000 κοιλὰ ἄλειμμα, 600 κοιλὰ βούτυρον, 200 κοιλὰ τυρί, 1.000 κοιλὰ ρύζι κ.τ.λ. τὸ ὅποιον εἶναι ψευδές, διότι ἀπὸ τὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν δήλωσιν ποσότητος ὁμολογεῖ ὁ αὐτὸς ὅτι μέρος τὸν εἶχε προαρπάσει ὁ Μπῖνος.

γ) Ὅχι μόνον ἀντιφάσκει ὁ αὐτὸς εἰς τὸ ἐν θαλάσῃ δυστύχημά του, ἀλλ' ὁ αὐτὸς ὁμολογεῖ ὅτι περιέχει ψεύδη.

δ) Ἄν καὶ δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι εἶχε φορτώσει ναυπηγήσιμον ξυλικήν, καθότι δὲν φαίνεται εἰς τὴν δήλωσιν, μόνον τοῦτο εἰς τὸ ἐν θαλάσῃ δυστύχημα λέγει ὅτι εἶχε ξυλικήν ναυπηγήσιμον.

4ον) Ὅτι εἶναι ἀρχὴ νομικὴ νὰ μὴ δίδεται οὐδεμία πίστις εἰς τὸ ἐν θαλάσῃ δυστύχημα, ὅταν ἀποβαίνῃ ψευδὲς ἐξ ἀντιθέτου ἀποδείξεως, καὶ ἡ ἀντίθετος αὕτη ἀπόδειξις παρουσιάζεται ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἀναφερομένου.

5ον) Ὅτι ἐκ τῶν ἤδη ἐκτεθέντων παρέπεται νὰ μὴ πιστευθῶσιν ἄνθρωποι ἐπιπορκήσαντες.

6ον) Ὅτι ὁ δόλος προῆλθεν ἐκ τοῦ ὅτι ἠθέλησε νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς τρεῖς καὶ εἰς ὅσα δὲν ἤρπασαν καὶ διὰ τοῦτο ἔκρυψε τὴν πρᾶξιν τοῦ Μπίνου.

7ον) Ὅτι ὁ Κουντούρης, τυφλωθεὶς βέβαια ἀπὸ τὴν πλεονεξίαν, ἐπαρουσίασε τὴν κατὰ τοῦ Μπίνου ἀναφορὰν, λησμονήσας ὅτι ἀνατρέπει οὕτως ἰδίαις χερσὶ τὸ ἐν θαλάσῃ δυστύχημά του.

8ον) "Οτι, αφαιρεθείσης πάσης αντιθέσεως, αντιφάσεως και ψεύδους περί την απόδειξιν του πράγματος, και τεθεισών υπ' ὅψιν τῶν κατὰ τῶν ἐναγομένων ἀποδείξεων, ἐξάγεται ὅτι κατὰ τοῦ Μπίνου ἢ οὐδεμία ἀπόδειξις ὑπάρχει ἢ οὐδεμία εὐθύνη.

α) Διότι ὁ μάρτυς Δημήτριος Κυράνης λέγει ὅτι εἶδε πωλούμενα (χωρὶς προσδιόρισιν καιροῦ) ἄλευρα καὶ ρύζι, μαρτυρία ἀσυνάρτητος καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν.

β) Διότι μόνος ὁ διάκονος Ἱερόθεος, μάρτυς παρουσιασθεὶς ἀπὸ τὸν ἐνάγοντα, ὁμιλεῖ περὶ τῆς πράξεως τοῦ Μπίνου χωρὶς προσδιόρισιν καιροῦ, προσθέτει δὲ ὅτι ἐσυμβιβάσθη μετὰ τοῦ Κουντούρη.

"Οθεν ἢ δὲν ὑπάρχει ἀπόδειξις τῆς πράξεως ἢ δὲν ὑπάρχει εὐθύνη.

9ον) "Οτι παρατηρουμένης τῆς κατηγορίας κατὰ τοῦ Μ. Λιακοπούλου, Γ. Ζορμπᾶ καὶ Σταύρου διὰ τὴν δευτέραν πειρατείαν, δὲν μπορεῖ νὰ ἐξαχθῇ τίποτε βέβαιον, καὶ μάλιστα περὶ Ζορμπᾶ ἢ κατηγορία ἀποβαίνει οὐκοφαντική.

Ὁ Ἱερόθεος, Δημήτριος Κυράνης καὶ Σταμάτης Ἀστέριος, Κουμιώτης, εἶναι μάρτυρες ἐξ ἀκοῆς καὶ δὲν ἀναφέρουν πόθεν ἤκουσαν.

Ἰδιαιτέρως κατὰ τοῦ Λιακοπούλου μαρτυρεῖ ὁ Νικόλαος Ἰωάννου Φλωροῦς, ὅστις στέργει νὰ ὁμολογήσῃ ἑαυτὸν συνένοχον, βέβαιος ὅτι δὲν θέλει πειραχθῇ παρὰ τοῦ ἐνάγοντος. Ἐπαρουσιάσθη παρὰ τοῦ ἐνάγοντος ὁ συνένοχος οὗτος ὡς μάρτυς. Ὁ ἐνάγων δὲν ἐγκαλεῖ αὐτὸν καὶ δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀπόδειξις ὅτι πραγματικῶς ὁ Νικόλαος Ἰω. Φλωροῦς ἦτον ἐκ τοῦ πληρώματος τοῦ πλοίου τοῦ Λιακοπούλου. Περιπλέον ἢ μαρτυρία αὕτη ἔγινε κατ' αἴτησιν τοῦ ρηθέντος Κουντούρη, ὅχι ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, ἀλλ' ἐνώπιον μὴ ἀνηκούσης ἀρχῆς τοῦ Ὑγειοαστυνόμου τῆς Σκοπέλου.

Περὶ δὲ τοῦ Ζορμπᾶ προκύπτει:

1ον) Ἐκ τῆς ἐνόρκου μαρτυρίας τῆς 4 Ἰουλίου 1828 τοῦ Σταμάτη Ἀστερίου, Κουμιώτου, ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ Ζορμπᾶς δὲν ἦτον εἰς τὴν Σκῦρον.

2ον) Ἐκ τῆς ἐνόρκου μαρτυρίας τῆς 5 Ἰουλίου 1828, τοῦ σεβασμιωτάτου Ἀνθίμου Γαζῆ, ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν οὔτε ὁ Ζορμπᾶς οὔτε τὰ πλοῖά του οὔτε οἱ στρατιῶταί του εὗρίσκοντο εἰς Σκῦρον, ἀλλ' εἰς τὴν Θάσον.

3ον) Ἐκ τῆς ἐπισήμου δηλοποιήσεως τῆς 4 Σεπτεμβρίου 1828 τῆς Δημογεροντίας Σκύρου, ἥτις συμφωνεῖ μὲ τὰς ἀνωτέρω μαρτυρίας.

Ἐὰν ἴσχυαν ἄλλαι δύο μαρτυρίαι ληφθεῖσαι μὴ ἀνηκόντως παρὰ τῆς Δημογεροντίας Σκοπέλου τὴν 2 Αὐγούστου 1828, ἤθελαν ἀναμνησθῇ καὶ αὗται.

Κατὰ τοῦ Σταύρου:

1ον) Δὲν ὑπάρχει τίποτε ἀποδεικνῦον εἰς βάρος του τὴν προᾶξιν.

2ον) Δὲν σημειοῦται οὔτε τ' ὄνομα οὔτε ἡ πατρίς του.

Συνάμα λοιπὸν λαμβανομένων ὅλων τῶν ρηθεισῶν περιστάσεων,

ἢ Ἐπιτροπῇ

Ἀπορρίπτει τὴν κατὰ τοῦ Μπίνου ἀναφορὰν τῆς 21 Ἀπριλίου 1828.

Ἀπορρίπτει ὁμοίως τὴν κατὰ τοῦ Μ. Λιακοπούλου, Γ. Ζορμπᾶ καὶ Σταύρου ἀναφορὰν τῆς αὐτῆς ἡμέρας 21 Ἀπριλίου 1828.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν ἑκτὴν Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιαννετᾶς

Ὁ Γραμματεὺς

Ἐδουάρδος Μάσσων

N. Γ. Παγκαλάκης

Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2324 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς

N. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 25

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 17 Μαρτίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Νικολάου Δεκόντρη πρὸς τὸν Πρόξενον Γρόπιον, δι' ἧς παρασταίνει ὅτι τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1827 ἡ ἰονικὴ βομβάρδα του «Ὁ Μιχαήλ Ἀρχάγγελος», διοικουμένη παρὰ τοῦ Στεφάνου Κυπριώτου, ἐγυμνώθη κατὰ τὴν Θάσον ἀπὸ δύο περάματα, τὸ μὲν τοῦ Κωνσταντίνου Τουμπιώτου, διοικούμενον παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Βασιλικῷ Τουμπιώτῃ, τὸ δὲ τῆς Καλῆς Ἀγγελίνας, διοικούμενον παρὰ τοῦ Ἀναγνώστου Παπαδοπούλου γραμματικοῦ της,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 5 Μαΐου 1828 διεύθυνσιν τῆς ἀγωγῆς εἰς τὸ Δικαστήριον παρὰ τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ Αἰγίνης,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν τοῦ Ν. Δεκόντρη τῆς 17/29 Μαΐου 1828,

Θεωρήσασα τὴν εἰς τὸ Βρεταννικὸν Ἀντιπροξενεῖον τῆς Σάμου δηλοποίησιν τοῦ πλοιάρχου Στεφάνου Κυπριώτου τῆς 4 Ἀπριλίου 1827, διὰ τῆς ὁποίας λέγει ὅτι ὅλα τ' ἄρπαγέντα παρὰ τῶν δύο περαμάτων ἀνήκουν εἰς τὸν Ν. Δεκόντρη,

Θεωρήσασα τὰ ἀπὸ 4 Ἀπριλίου καὶ 11 Ὀκτωβρίου 1826 δύο πωλητήρια, διὰ τῶν ὁποίων ὁ Στέφανος Κυπριώτης πωλεῖ εἰς τὸν Νικόλαον Δεκόντρη τὴν ἰονικὴν βομβάρδαν «Ὁ Μιχαήλ Ἀρχάγγελος»,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου 1827 δήλωσιν τῆς βομβάρδας,

Θεωρήσασα τὸν ἀπὸ 4 Φεβρουαρίου 1827 κατάλογον τῶν ἄρπαγέντων ἐκ τῆς ἰονικῆς βομβάρδας καὶ προσθήκην τῶν ζημιῶν,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ 28 Δεκεμβρίου 1826 μέχρι 18 Φεβρουαρίου 1827 ἡμερολό-